

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βυσιτωμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἄλθεϊς παρασχόν εἰς τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρετικῆς καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καί εἴτε προκληρωτικῶς δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι, λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑστω. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ὀκτωβρίου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 41

Αἱ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 32.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

ΟΠΟΥ ΟΙ ΙΣΠΑΝΟΙ ΔΕΙΚΝΟΥΣΙΝ ΠΟΛΥ ΟΛΙΓΟΝ
ΣΒΑΣΜΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΣΙΩΜΑΤΙΚΟΥΣ
ΤΟΥ ΒΗΤΕΛΑΙΟΥ ΤΩΝ

Εἶνε καιρὸς νὰ ἐπιστρέψωμεν καὶ πάλιν εἰς τὸ Κάδιξ, ὅπου ἀφίσταμεν τὸν ἱππότην Σαὶν Ροκαντέν καὶ τὸν πιστὸν του φίλον Παλουάζον εἰς θέσιν ἡμῶν εὐχάριστον.

Κατ' ἀρχὰς ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένοι τοῦ κατώρθωσάν νὰ ἐξέλθουν εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ διοικητοῦ. Ἐπειτα ὁμως, ἀφ' οὗ ἀφύγειν ὁ Ρογγήρος, ἤρχισαν νὰ συλλογίζωνται, ὅχι ἀδικῶς, ὅτι οὐδένα εἶχον πλέον λόγον νὰ μένουν εἰς μίαν πόλιν, ἢ ὅποια δὲν ἦτο δι' αὐτοὺς παρὰ μία μεγάλη φυλακὴ.

Ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ φύγουν ἄλλὰ δὲν ἔδλεπαν μὲ τί τρόπον ἠμποροῦσαν νὰ ἐκτελέσουν αὐτὸ τὸ σχέδιον. Εὐτυχῶς, ὁ Βελαϊμῆς, ὁ ὑπὸ τοῦ Φουσέ ἀποσταλεὶς πράκτωρ, ἤλθεν εἰς συνενόησιν μὲ τοὺς δύο εὐγενεῖς, εὐθὺς ἅμα ἐφθασεν εἰς τὸ Κάδιξ.

Πρῶτον ἐσπευσε νὰ τοὺς διαφωτίσῃ περὶ τοῦ ποιοῦ τῶν κ. κ. Ρενώ καὶ Μπρόου, ὁ δὲ Παλουάζος ἐφρίκισε συλλογισθεὶς τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον διέτρεξαν αὐτὸς καὶ ὁ φίλος του, ἐμπιστευθέντες τὰ μυστικά των εἰς τὰ παστρικάαυτὰ ὑποκείμενα.

Μετὰ ὄριμον σκέψιν, ὁ ἱππότης παρεκάλεσε τὸν κ. Βελαϊμῆν νὰ τῷ παρασχῆτῃ βοήθειάν του πρὸς πραγματοποιήσιν τῆς ἀποδράσεως.

— Κόριε, τῷ εἶπε δὲν θέλω νὰ σας κρύψω, ὅτι ἡ διαμονὴ εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἤρχισε νὰ μας ἐνοχλῆ πολὺ, καὶ πιστεύω ὅτι θα ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ

μας βρηθῆτε νὰ ἐλευθερωθῶμεν. Δι' ἓνα μυστικὸν ἀπεσταλμένον τοῦ κ. Υπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, ἡ ἐπιβόησις ἑνὸς ὠραίου σχεδίου θὰ εἶνε τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ πράκτωρ, καὶ εἰμι ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν διάθεσίν σας.
— Σὰς εὐχαριστοῦμεν ἀπέκρως, ἀπέλαβεν ὁ Ἐπισκοπικὸς Ἐπίτροπος ἐν πρώτοις πρέπει νὰ μας ὑποδείξετε....

— Κανένα τρόπον διὰ νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὴν πόλιν, συνεπλήρωσεν ὁ Σαὶν Ροκαντέν.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε ἀπλοῦστατον, εἶπεν ὁ κ. Βελαϊμῆς, καὶ ἀπορῶ διὰ τὴν ἀμνησίαν σας ὡς ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐπιτελείου, ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ὑπάγετε ὅπου θέλετε, νὰ περάσετε ἀπὸ παντοῦ, ἀρκεῖ μόνον νὰ δώσετε τὸ σύνθημα.

— Δὲν το γνωρίζομεν, ὠμολόγησεν ὁ ἱππότης καὶ διὰ νὰ σας ἐμιλήσω καθαρὰ, φοβοῦμαι πολὺ ὅτι ὁ κ. Διοικητὴς δὲν μας ἐμπιστεύεται...

— Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τίποτε ἀπεκρίθη ὁ πράκτωρ. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ γνωρίζω τὸ σύνθημα, καὶ ἂν προφθάνετε νὰ ἐτοιμασθῆτε, ἀπόψε ἀμέσως εἰμπορεύεσθε νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν πόλιν.

— Αὐτὸ εἶνε... ἤρχισεν ὁ Ἐπίτροπος.
— Λαμπρόν! συνεπλήρωσεν ὁ ἱππότης σεῖς ὁμως; ...

— Μὴν ἀνησυχῆτε δι' ἐμέ. Ἐν ὧ σεῖς, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι θὰ ἐπισκεφθῆτε τὰς προφυλακὰς, θαναχωρήσετε διὰ τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον, ἐγὼ θὰ σας παρακολουθῆσω ἀπὸ πίσω καὶ θὰ προστατεύω τὴν ἀναχώρησίν σας.

— Εἴμεθα διὰ βίου εὐγνώμονες, κύριε!
— Μετὰ μίαν ὥραν.
— Σύμφωνα.

Ὅταν ἤλθεν ἡ ὥρα, οἱ δύο εὐγενεῖς, οἱ ὅποιοι ἔκαμαν τὰς προετοιμασίας τοῦ ταξιδίου μετὰ πάσης σπουδῆς, ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν οἰκίαν των.

Ὁ πράκτωρ τοῦ Φουσέ εἶχεν ἔλθῃ πρὸς συνάντησίν των, καὶ τοὺς παρῆ

κολοῦθε μακρόθεν ἀγνώριστος, διότι εἶχε μεταμφιεσθῆ εἰς ἄνθρωπον τοῦ λαοῦ. Πρὸ τῆς ἐκκινήσεως, εἶχε δώσῃ τὸ σύνθημα εἰς τὸν Σαὶν Ροκαντέν ἄλλ' ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον ὁ λαμπρὸς εὐκατρίθης ἐπρόφερε τὴν ἰσπανικὴν ἀησύχει τὰ μέγιστα τὸν κ. Βελαϊμῆν.

Τὸ σύνθημα ἦτο αἰ λέξεις Ζ ο υ α ν ὀ Ζ α ε ν, ἀπλοῦσταται ἐκ πρώτης ὄψεως, ἀλλὰ φοβερά δύσκολοι διὰ νὰ προσφερθῶν ἀπὸ ἓνα ξένον, διότι ἐκεῖνο τὸ Ζ εἰς τὴν ἰσπανικὴν ἔχει μίαν παράξενην προφοράν, τὴν ὅποιαν εἶνε ἀδύνατον νὰ μιμηθῆ ὁ μὴ συνειθισμένος πολὺ εἰς τὴν γλώσσαν τῶν ἰθαλγῶν.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως, οἱ δύο φίλοι, περιβεβλημένοι τῇ

μεγάλην στολήν των αξιωματικών του επιτελείου, επεχείρησαν να διέλθουν χωρίς να δηλώσουν διόλου· άλλ' ο κανονισμός, διαρκούσης της πολιορκίας, ήτο αυστηρότατος, και ο σκοπός επρότεινε την λογχήν, ψιθυρίζων ακαταλήπτους τινάς λέξεις.

Ο Σαιν Ροκαντέν ένομισεν, ότι ο στρατιώτης τῷ ἐξήτει τὸ σύνθημα.

— Ζ ο υ ἄ ν ὁ Ζ α ἔ ν, εἶπε μειδιῶν ἐπιχαρίτως, ὡς νὰ εὐρίσκετο εἰς τὸ ἀνάκτορον τῶν Βερσαλλιδῶν, ἐν ἡμέρᾳ μεγάλης τελετῆς.

Ο σκοπὸς ἐφάνη ἐκπλαγεῖς καὶ ἐπαπέλασε τὸ λογυδριὸν του.

— Ζ ο υ ἄ ν ὁ Ζ α ἔ ν ! ἐπανελάβε καὶ ὁ Ἰππότης, διότι μὴ ἐννοῶν τί του ἔλεγον, δὲν ἤξευρε τί ἄλλο νὰ ποικριθῇ. Ἀναμφιδόλως ὅμως, ἡ ἀπόκρισις δὲν ἦτο ἡ ζητούμενη ὑπὸ τοῦ Ἰσπανοῦ, διότι οὗτος ἤρχισε νὰ φωνάζῃ εἰς τὰ ὄπλα καὶ νὰ καλῇ τὸν ἀρχιφύλακα.

Ο αξιωματικὸς, ὁ περιεβλημένος τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ἄξιωμα, ἦτο εἰς ἄ λ φ ε ρ ῆ ζ (ἀνθυπολοχαγός) νεαρῶτατος, ἀγένειος, μόλις δεκαοκτῶ ἐτῶν, ἀλλὰ τὸσον δεσποτικὸς καὶ ἀγέρωχος, ὡς νὰ ἦτο τουλάχιστον ἀρχιστράτηγος.

Μετὰ μεγάλην σοβαρότητα, ἠρώτησε τί συμβαίνει. Κατόπιν ἐπανελάβε καὶ αὐτὸς τὰ κορακίστικα τοῦ σκοποῦ, ἀποτεινόμενος πρὸ τῶν δύο φίλων. Τόσον ὁ Σαιν Ροκαντέν, ὅσον καὶ ὁ Παλουάζος, δὲν ἐνόησαν πάλιν οὔτε γρῦ ἡσθάνθησαν ὅμως ζυγηρὰν ἀνησυχίαν, συμπεραίνοντες ὅτι κάποιον σοβαρὸν ἐμπόδιον ἐπαρουσίαζετο.

Τοῦτο ὁ Ἰππότης ἀπεφάσισε νὰ διευκρινίσῃ, καὶ πλησιάζας τὸν ἀλφερέζ, τὸν ἐχαιρέτησεν εὐγενέστατα καὶ τῷ εἶπε:

— Κύριε, ὁ σύντροφός μου καὶ ἐγὼ ἀνήκομεν εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ κ. Διοικητοῦ, καὶ ἐπιθυμοῦμεν, διὰ λόγους ὑπηρεσίας, νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὰς προφυλακὰς. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ διατάξετε τὸν σκοπὸν νὰ μας ἀφίση νὰ περάσωμεν.

Αὐτὰ ἐλέγχθησαν μὲν εἰς ἰσπανικὴν γλῶσσαν, ἀλλ' ὄχι ἄμεμπτον ὑπὸ ἐποφιν συντάξεως καὶ προφοράς· ὡστὸν τ σ ἄ τ ρ α - π ἄ τ ρ α' ἐκ τούτου ὁ νεαρὸς αξιωματικὸς, νομίσας ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μὲ γάλλους κατασκόπους, καὶ γαυριῶν διὰ τὴν σπουδαίαν ἐκδόουλειαν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶδιδετο ἡ εὐκαιρία νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν πατρίδα του, διέταξεν ἀμέσως τέσσαρας στρατιώτας νὰ συλλάβουν τοὺς δύο εὐγενεῖς.

— Κύριε ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰππότης· θὰ δώσετε λόγον δι' αὐτὴν τὴν σκαϊότητα !

Χείμαρρος ὕβρων τὸν ἠμπόδιε νὰ ἐξακολουθήσῃ, καὶ ἐδέησε νὰ υποκύψῃ εἰς τὴν τύχην του.

Ἐν τούτοις ὁ Βελαιμῆς εἶχε πλη-

τάσει, μὲ ὕψος διαβάτου ἀδιὰφορου· κατόπι, προσποιούμενος ὅτι ἀνγνωρίζει ἕξαρτα τοὺς δύο συλληφθέντας, ἐξέβλεψε κραυγὴν ἐκπληξέως, καὶ πλησιάζας τὸν ἀλφερέζ, ἠθέλησε νὰ τῷ παραστήσῃ ὅτι ἐκ παρεξηγήσεως συνέλαβε τοὺς δύο ἐκείνους κυρίους, τοὺς ὁποίους πολλακις εἶχεν ἰδῆ συναναστραφομένους μὲ μεγάλην οικειότητα τὸν κ. Διοικητὴν.

Ο πράκτωρ τοῦ Φουσέ ὠμίλει τελείως τὴν ἰσπανικὴν, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ μαντεύσῃ κανεὶς ποῖος ἦτο. Οὕτω καὶ ὁ αξιωματικὸς τὸν ἐξέλαβεν ὡς φιλήσυχόν τινα ἀσπὸν τοῦ Κάδιζ, καὶ τῷ ἀπεκρίθη μετὰ περιφρονησεως «νὰ κυττάξῃ τὴ δουλειά του καὶ νὰ μὴ ἀναμιγνύεται εἰς τὰ στρατιωτικὰ » Κατόπι, ἀποταθείς πρὸς τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον εἶχε συναθροισθῆ ἕνεκα τοῦ ἐπεισοδίου τούτου, ἔκαμε μίαν ἀγόρευσιν ἐκ τοῦ προχείρου, τὴν ὁποίαν θὰ ἐξήλευε καὶ ὁ Δημοσθένης. Διεκήρυξεν ἀνευ ἰχνους μετριοφροσύνης, διεχάρισ ἐπὶ τὴν ἄγρυπνον προσοχὴν του, δύο κινάσκοποι ἐκ τῶν ἐπιρωδημάτων συνελήφθησαν, καθ' ἣν στιγμὴν ἤτοιμάζοντο νὰ διέλθουν τὰς πύλας τῆς πόλεως, ἐξαπατώντες τοὺς φρουροὺς. Ἀνέμιξεν ἐπιτηδεῖως ἀρκετὰ ἐγκώμια διὰ τὸ μέγα κατόρθωμά του, κατηράσθη τοὺς ἐχθροὺς τῆς «γλυκίας πατρίδος», καὶ προσεκάλεσεν εὐμενῶς τοὺς παρόντας νὰ παρευθεθῶν εἰς τὸν τουφεκισμὸν τῶν «κακοῦργων», ὁ ὁποῖος θὰ ἐξετελεῖτο ἀμέσως ἐπὶ τῶν ἐπάλληλων τοῦ φρουρίου.

Τὸ πλῆθος ἀνευφίμησε φρενιτωδῶς. Ὁ Ἰππότης καὶ ὁ ἐπίτροπος εἶδαν ὅτι ἦσαν πλέον χαμένοι. Ἀλλ' ὁ Βελαιμῆς δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀπελπίζονται εὐκόλως.

Εἰς ὅλα τὰ πλῆθη, ὑπάρχουν καὶ ἀνθρωποὶ ἀγόμενοι ὑπὸ πνευματικῶν ἀντιπολιτευσίως, οὐδέποτε συμφρωνοῦντες μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ ἀρεσκόμενοι νὰ φαίνωνται φρονοῦντες ἀντίθετα πρὸς τὴν κλειονοφήριαν.

Ο πράκτωρ τοῦ Φουσέ, γνωρίζων κάλλιστα τοῦτο, προσεπάθησεν ἐπιδηξίως νὰ ἐπιτύχῃ τὴν σύμπραξιν μερικῶν φρονασκῶν, τοὺς ὁποίους ἔπεισεν εὐκόλως ὅτι ὁ ἀλφερέζ, ἀπὸ ἀνοησίαν, ἔκαμνε προφανῆ κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας του ἐναντίον δύο λαμπρῶν εὐπατριδῶν, γάλλων μὲν, ἀλλὰ φίλων πιστῶν τῆς Ἰσπανίας. Οὕτω προπαρασκευάσας τὰ πράγματα, παρενέβη καὶ πάλιν :

— Κύριε ἀνθυπολοχαγέ, εἶπε, θὰ εὐρεθῆτε εἰς πολλὸ δύσκολον θέσιν. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ κύριοι ἀνήκουν εἰς τὸ Ἐπιτελεῖον, καὶ θὰ δώσετε λόγον, ἂν πάθουν ἐξ αἰτίας σας τὸ παραμικρὸν.

Οἱ λόγοι οὗτοι, μὲ σταθερὸν τόνον λεχθέντες, ἔκαμαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν νεαρὸν αξιωματικόν· ἐκτὸς τούτου, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Βελαιμῆ ἤρχισαν ἤδη νὰ φωνάζουν, ὅτι δὲν ἦτο διόλου φρόνιμον νὰ νυθῆτον τόσον λεπτὰ καθήκοντα εἰς παύδαρια ὄλως ἄπειρα, ἀπὸ τὰ λάθη τῶν ὁποίων ἡ « γλυκία πατρίς » διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ στερηθῇ τῶν ἰκανοτέρων καὶ πιστοτέρων αξιωματικῶν τῆς.

Ο ἀρχιφύλαξ, ἐπηρεασθεὶς ἀπὸ τὰς ἐντόνους παραστάσεις τοῦ Βελαιμῆ καὶ ἀπὸ τὰς δυσμενεῖς διαθέσεις τοῦ πλῆθους, ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἦτο ὄλως περιττὸν νὰ διευκρινισθῇ καλλίτερα ἢ ταυτότης τῶν συλληφθέντων, καὶ πρὸς τοῦτο διέταξε νὰ τοὺς ὀδηγήσουν εἰς τὸ διοικητήριον.

Ἐκεῖ, ὁ Σαιν Ροκαντέν καὶ ὁ Παλουάζος ἀνεγνωρίσθησαν, καὶ ἐλευθερωθέντες ἀμέσως, ἐξήτησαν νὰ ἴδουν τὸν κ. Διοικητὴν.

— Πῶς, κύριοι ! θέλετε νὰ μας φύγετε ; ἠρώτησεν οὗτος, ἀμα εὐρέθησαν ἐνώπιόν του οἱ δύο φίλοι.

— Κύριε διοικητά, εἶπεν ὁ Σαιν Ροκαντέν, θά σας·

— Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸ μὲ ἐκπλήττει. Νὰ σας εἴπω τὴν ἀλήθειαν, ὅταν ἤλθατε καὶ ἐξητήσατε ὑληρείαν, κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι πρόκειται περὶ παιγίδος. Κατόπι, μετὰ τὴν λαμπρὰν σας διαγωγὴν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, μετέβλα γνώμην. Σήμερον πάλιν μὲ κάμνετε νὰμυριβάλλω.

— Δὲν σας κρύπτομεν, κύριε διοικητά, ὅτι τῶντι ἐσκαπεύαμεν νὰ φύγωμεν, εἶπεν ὁ Ἰππότης.

— Καὶ διατί ;

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σας ὀμιλήσω εὐλικρινῶς. Εἶνε ἀληθές ὅτι ἀνήκομεν εἰς τὸ Ἐπιτελεῖόν σας. Ἀλλ' ἡ ἀγνοία τῆς ἰσπανικῆς γλώσσης μᾶς ἐμπόδιζε νὰ σας φανώμεν ὠφέλιμοι· ἐκτὸς τούτου ἡ ἀπραξία αὐτῆ, εἰς τὴν ὁποίαν εἴμεθα καταδικασμένοι, μᾶς ἐστενοχρεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφασίσαμεν νὰ διέλθωμεν τὰς προφυλακὰς, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως ἐκεῖ ἠμπορούσαμεν νὰ δράσωμεν καλλίτερα.

(Ἐπειὰ συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΑΝΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΤΡΕΛΗ ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

Ἐχω μία κούκλα 'εὐτὸ κουτί, Μία κούκλα 'εὐτὸ καλάθι· Τρελὴ κουκλίτσα σάν κι' αὐτὴ Στὸν κόσμῳ δὲν ἐστάθη !

Τῆς εἴμαθα τὸ Α, Βι, Γα, Τὸ ἔνα, δύο, τρία, Καὶ τὰ μονὰ καὶ τὰ ζυγά, Καὶ ὅλη τὴ σοφία.

Μ' αὐτὴ 'εὐτὸ πρῶτο σιωπᾶ, Στὸ δεύτερο μοῦ σφάλλει, Στὸ τρίτο . . . πέφτει καὶ χτυπᾶ Τὸ κούφιο τῆς κεφαλῆ.

† P. M. ΒΙΖΗΝΟΣ

Η ΑΜΥΝΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

(Τέλος ἴδε σελ. 323.)

Καὶ ἡ ἀνδρεία τῶν δύο συνταξιδιωτῶν μου μ' ἐκράτυνε καὶ μοι μετέδιδε ζῆλον, διὰ τὸν ὁποῖον ἐξεπληττόμην καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ἐθεώρουν ἤδη θυσιασθεῖσαν τὴν ζωὴν μου νοερώς εἶχα ἤδη ἀποχαιρέτησιν πάντας ὄσους ἠγάπων καὶ δὲν ἠλπίζα νὰ ἐπανιδῶ ποτέ. Καὶ προσεπάθουν νὰ μὴ τοὺς συλλογίζωμαι πλέον, διὰ νὰ μὴ ψυχρανθῇ ἡ ζέσις μου καὶ διὰ νὰ μὴν ἐξὸλοκλήρου ἀφωσιωμένους εἰς τὸ καθήκον μου.

Δευτέρα ὀδὸς ἐπροξένησε ρήγμα μέγιστον εἰς τὸν τοῖχον τῆς προσόψεως, ἀκολούθως δ' ἐξερράγη ἐντὸς τοῦ δωματίου, σείσασα ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι θύρας τὴν οἰκίαν. Τὸ ἐρμαῖριον ἀνεστράπη μέρος τῆς κλίνης κτεθειραύθη. Δύο δὲ τῶν ἐλευθέρων σκοπευτῶν ἔπεσαν, διὰ νὰ μὴ ἀνεγερθῶσι πλέον.

Ἐμείναμεν τέσσαρες. Τότε ὁ Γκαγιῶ μᾶς ἐφώναξε :

— Καταβῆτε, διὰ νὰ μὴ σκοτωθῆτε δωριᾶν αὐτοῦ ἐπάνω !

Ὁ δὲ Γαρδινέκ ἀπήντησεν ἀπὸ τὸ παράθυρον :

— Καλὰ εἴμεθα ἐδῶ οἱ Πρῶσοι πλησιάζουν· οὔτε ἕνας δὲν μας φεύγει, δταν τοὺς κτυποῦμεν ἀπ' ἐδῶ

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κανονιοβολισμοῦ διακρίνοντο ὄξεϊσι καὶ ἐντρομοὶ φωναὶ γυναικῶν καὶ παιδίων, ἐξερχομένων ἐκ τῶν βομβαρδιζομένων οἰκῶν καὶ καταφευγόντων εἰς τὰ ὑπόγεια.

Ἀλλ' οἱ πρόμαχοι τοῦ ὀδοφράγματος ἀντεῖχον γενναίως, ἠρωτικοὶ καὶ ἐξημμένοι, ἠλεκτριζόμενοι ἐκ τῆς μάχης.

Ἀπὸ μίαν αὐτοῦ γωνίαν, δια μέσου τῶν τροχῶν χειραμάξης ὁ Γκαγιῶ ἐξηκολούθει νὰ πυροβολῇ ἡ σύζυγός του ἀκίνητος ἵστατο ἐπισθὲν του, καθήμενὴ ἐπὶ πέτρας μὲ τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων, ἄφρωνος καὶ βλοσυρᾶ.

Βολὴ τηλεβολίου κατέστρεψε τὴν κλινικὰ ὑποκάτωθεν.

Δύο ἄλλαι ἠύρουναν τὸσον τὸ ρήγμα τῆς προσόψεως, ὅστε ἡ οἰκία ἐκινδύνευε νὰ κρημισθῇ. Ἐξώθεν μᾶς ἐβλεπον ἤδη πηγαινοερχομένους ἐντὸς τοῦ καταστραφέντος δωματίου.

— Καταβῆτε ! καταβῆτε μᾶς ἐφώναξαν πάλιν.

— Δὲν ὑπάρχει τρόπος, εἶπεν ὁ Γαρδινέκ γελῶν, ἐπειδὴ οἱ Πρῶσοι μᾶς ἐκρήμισαν τὴν σκάλα !

— Ὡς καταβῶμεν μαζὶ μὲ τὸ σπίτι, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος.

Τρεῖς νεαροὶ ἐλεύθεροι σκοπευταί, τοποθετημένοι ἐπισθὲν τοῦ ὀδοφράγματος, ἤγειραν συγχὰ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφαίναντο ὅτι μᾶς ἐκύτταζαν μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον.

Ἐν τούτῳ ὁμοίως τὰ πολεμοφόδια μᾶς ἐξηντλοῦντο. Ὁ Κάρολος ἔλαβε μερικὰ φυσίγγια, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀφίση ἐπὶ τινος τραπέζης οἱ δυστυχεῖς μας σύντροφοι, τὰ ἐμοιρασθῆμεν καὶ ἠρχίσταμεν νὰ πυροβολῶμεν, ἀλλὰ φεῦ ! ὄχι ἐπὶ πολλὴν ὥραν, διότι ἡ προμήθειά μας ἐξηντλήθη πάλιν μετὰ πέντε λεπτά.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ ὁ κανονιοβολισμὸς ἐποδρύνετο· οἱ πυροβολιστοὶ δὲ εἶχον ἐκλέξῃ ἡμᾶς ὡς στόχον. Αἱ ὀβίαις ἐρρίπτοντο μανιωδῶς κτὰ τῆς οἰκίας, ἠίεις ἦτο πανταχοῦ διάτρητος· τὸσον ὥστε ἠποροῦμεν πῶς ἀκόμη δὲν εἶχε καταρρεύσῃ.

— Ἀποῦ πρόκειται νὰποθάνωμεν, εἶπεν ὁ Κάρολος, τὸ ἴδιο κάμνει νὰ ταρῶμεν ὑποκάτω ἀπὸ τὰ ἐρείκια.

Δὲν εἶχεν ἀκόμη τελειώσῃ τοὺς λόγους τούτους, ὅτε μία σφαῖρα ἐπληξῆε τὸν τελευταῖον μας σύντροφον. Ὁ δυστυχὴς ἔπεσε χωρὶς νὰ ἐκφέρῃ γογγυσμῶν.

Ἐμείνομεν πλέον τρεῖς καὶ μόνον, ὁ Κάρολος δηλαδή, ὁ Γαρδινέκ καὶ ἐγὼ.

Τὸ δωματίον εἶχε μετεβληθῇ εἰς ερείπιον φρικῶδες, ἀπερίγραπτον, εἰς σωρὸν ἐπιπλῶν ἀναποδογυρισμένων, συντετριμμένων εἰς θραύσματα, ἀναμειγμένων μετὰ κονιαμάτων.

Δὲν μας ἀπέμενε πλέον οὔτε ἐν φυσίγγιον.

Εἰς μάτην ὁ Κάρολος ἠρσένησε παντοῦ ἀδημονῶν δὲ διότι δὲν εὐρίσκειν, ἔκυψεν ἀπὸ τὸ ρήγμα τὸ βλέπον πρὸς τὸ ὀδοφράγμα καὶ ἐφώναξε :

— Φυσίγγια, γρήγορα ! . . ριψατέ μας φυσίγγια.

— Ὅχι, ὄχι ! πρέπει νὰ καταβῆτε, μᾶς ἀπήντων· εἶνε πολλὸ μεγάλη τέλμη αὐτὴ δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μένετε περισσότερο αὐτοῦ ἐπάνω.

Ἐπλησίασα καὶ ἐγὼ μετὰ τοῦ Γαρδινέκ, φωνάζων ὡς ὁ Κάρολος :

— Φυσίγγια ! φυσίγγια !

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν νέα σφαῖρα τηλεβόλου διήλθεν ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν μας, προξένησε καὶ ἄλλο ρήγμα εἰς τὸν τοῖχον, ἐξῆλθε δι' αὐτοῦ καὶ ἔπεσε μακρῶν.

Ἡ πτώσις τοῦ πεσόντος κονιαμάτος μᾶς ἀνέτρεψε· μᾶς ἐνόμισαν φουθεθέντας· ἀλλ' ἡμῖς ἀνηγέρθημεν ἐντὸς συνέφου λευκῆς κόπης, παθόντες μόνον ἐλαφροῦς τινὰς μώλωπας, ὁ δὲ Κάρολος ἀταράχως ἐπανελάβε :

— Φυσίγγια ! φυσίγγια δότε μας !

— Φυσίγγια ! ἐπρόσθεσεν ἰκετευτικῶς καὶ ὁ Γαρδινέκ.

Μαζὶ δὲ μὲ αὐτοὺς καὶ ἐγὼ ἐφώναξα :

— Φυσίγγια ! φυσίγγια !

Ἀλλ' ὁ Ροβέρτος, ἐξωργίζετο.

— Δὲν θὰ σας δώσωμεν φυσίγγια, εἶπε, παρὰ δταν ἔλθετε μαζὶ μας.

Καὶ προσήρμασε κλίμακα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ παραθύρου.

— Ἔστω, ἂς καταβῶμεν ! εἶπεν ὁ Γαρδινέκ.

— Πῶς ! ἐπρόσθεσεν ὁ Κάρολος. Καὶ κατῆλθον, ὄχι μὲ μεγάλην σπουδὴν, ἐνῶ αἱ ὀβίαις καὶ αἱ σφαῖραι ἐσύριζαν βλοσυρὰ μας.

Ἀποῦ κατέβησαν, ὁ Κάρολος καὶ ὁ ναύτης ἔλαβον μερικὰ φυσίγγια καὶ ἐτάχθησαν πλησίον τοῦ Ροβέρτου.

Τρεῖς δὲ τῶν ἐλευθέρων σκοπευτῶν ἐστέκοντο ἐμπροσθέν μου, ἐκθαμβοί, ἀκίνητοι ἐξ ἀφῶνον ἐκπληξέως.

Καὶ ἐγὼ τότε ἐθαμβώθη· ἐνόμισα ὅτι εἶδα νὰ μου τείνουν τὰς χεῖρας, μούρας ἐκ τῆς κυριότητος, οἱ τρεῖς σαμμάθηταί μου, ὁ Δορβάλ, ὁ Βερριέ καὶ ὁ Λουμπέν.

Ναί ! ἦσαν αὐτοὶ, αὐτοὶ πραγματικῶς ! Ἀμέσως μὲ ἀνεγνώρισαν.

— Ἐοῦ ἐδῶ ! ἐκραύγασαν· ἐσύ, ὁ Φερνάνδος Γριδέν ! Πῶς ! ἐσύ ἐκυροβόλοῦσας ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω !

Ἡ καρδίη μου ἐσκήρτησεν ἐξ ἀρρήτου χαρᾶς. Ἀκριαίως ἐπανεῖδα τὴν κατὰ τὸν Ἰούλιον συμβᾶσαν ἐξευτελιστικὴν δι' ἐμὲ καὶ ἐπώδυνον σκηρὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν μὲ ἐξόβρισαν, διότι, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐμβατεῦσωσιν εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ εἰς τὴν συνειδήσιν μου, μὲ ἐξέλαβαν ὡς δειλὸν καὶ μου ἔριψαν κατὰ πρόσωπον τὴν περιφρόνησιν μέσα εἰς τὸ σπῆτι μου !

Ἰπῆρχε λοιπὸν δικαιοσύνη· ἐπαγορεύθησαν τὰ ἀδικήματα, ἀποῦ συμπτωσῆς ἠθέλησε νὰ εὐρεθῶ μαζὶ τῶν εἰς ὦραν κρισίμων, εἰς τραγικὴν περίστασιν, καθ' ἣν, ἀγνοῶν τὴν παρουσίαν των, εἶχα ἀποδείξῃ ὅτι καὶ ἐγὼ ἤμην εἰλόπατρις.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, ἀπήντησα, ἐγὼ ὁ Φερνάνδος Γριδέν—ἐπρόσθεσα δὲ σιγῶτερα—ἐγὼ ὁ δειλὸς !

— Ὡ, συγχώρησέ μας, συγχώρησέ μας ! εἶπον καὶ οἱ τρεῖς ταυτοχρόνως· δὲν το ἐγνωρίζαμεν· μᾶς ἠπάτησαν τὰ προσχήματα.

Καὶ ἐν τῇ ὀρμῇ τῆς συμπαθείας του, ὁ Δορβάλ μὲ ἐνηγκαλίσθη καὶ με ἠσπᾶσθη.

— Ὡς τὰ ξαναποῦμε ἀργότερα, εἶπε φιλικῶς, ἐὰν γλυτώσωμεν ἀπ' ἐδῶ, περὶ τοῦ ὁποῖου ὅμως ἀμφιβάλλω. Ἐν τούτῳ ἂς μὴ χάνωμεν καιρὸν· οἱ στιγμοὶ εἶνε πολὺτιμοί.

Τὰ τηλεβόλα ἐξηκολούθουν νὰ κροτοῦν. Οἱ Πρῶσοι μανιωδῶς ἐκανονιοβόλουν ἄλλας οἰκίας. Ἐλαβε τότε καθεὶς τὴν θέσιν του· ἐγὼ δὲ τοποθέτηθαις ἐπισθὲν δέσμης ξύλων, ἤρχισα πάλιν νὰ πυροβολῶ.

Ἀλλ' ἤδη κινήσις τις παρατηρήθη πέραν, εἰς τὴν ὁδόν. Νέαι ἐπικουρίαι κατέφθον, καὶ διὰ νὰ κυριεύσουν εὐκολώτερα τὸ ὄχυρόμαμά μας, οἱ Πρῶσοι ἐστησαν καὶ τρίτον πυροβόλον.

Ὁ ἀγὼν, ὁ ἦδη τὸσον ἄνισος, καθίστατο πολὺ φοινικὸς δι' ἡμᾶς. Συνησθάν-

Όνν βτι ημεθα ἀμετακλήτως χαμένοι. Ἀλλά δὲν ἐκινήθην ἀπὸ τὴν θέσιν μου. Περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ἤσθάνθην τὸν ἐκυτόν μου ἀκόμη περισσότερον θαρραλέον. Εἶχα ἀποδείξῃ εἰς αὐτοὺς ὅτι ἤξευρα νὰ πολεμῶ. Ἦθελα νὰ τοὺς δείξω, πῶς χρείας τυχούσης ἤξευρα καὶ νὰποθάνω! (*)

X. ANNIOS

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΝΔΡ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Βραβευθείς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Νευρθεσαστον» εἰς τὸν 58ον Διαγωνισμὸν τῶν Ἀύσων. (*18ε φυλλάδιον 35ον, σελ. 286)

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΟΓΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE] (Συνέχεια· 18ε σελ. 325)

Πρώτη συνήλθεν ἡ Κοραλία. — Ἄ, τί κάμνω! εἶπε μειδιώσα ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων τῆς· σὲ κρατῶ τὸσσην ὥραν καὶ δὲν ἀφίνω τόπον εἰς τὸν Γεράρδον. Ὡ, πατέρα μου! γλυκὲ μου πατέρα! . . . Φίλησέ τον λοιπόν! . . . Ὡ, νὰ ἤξευρες τί καλὸς, τί πολύτιμος βοηθὸς ποῦ μᾶς ἐφάνη! . . . Ὡ, χροῦσε μου πατέρα! Μὰ εἶσαι σὺ λοιπόν; Ἀλήθεια, ἢ μήπως ἐντρέβομαι; Τὸ εἶδα ἔσθον ὕπνο μου τόσες φορές! . . .

Καὶ ἐνηγκαλιζέτο πάλιν τὸν πατέρα τῆς ἢ ταλαίπωρος νεάνης, καὶ τον ἐκάλυπτε μὲ φιλήματα, καὶ ἐκύτταζεν ὡς ἐν ἐκστάσει τὰ προσφιλεῖ του χαρακτηριστικά, τὰ ὅποια εἶχε πιστεύσει ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανεβλέπε. . . Κατόπι περιέ-

(*) Τὰ κατὰ τὸ τέλος τῆς μάχης, καὶ τὰς δραματικωτάτας σκηνάς, αἱ ὅποια ἐνηκολούθησαν, θάναγώσαν κλέον ὅσοι ἀποκτίθουν τὸ Ἔπρῳ Πατρίδος.

πιπτε πάλιν εἰς ἀρσάν, εἰς ἀκινήσιαν, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀμέτρου ἐκείνης χαρᾶς. Οὕτω παρήλθην ἀρχετὴ ὥρα.

— Δεσποινίς Κοραλία, δὲν θὰ χαιρετήσετε λοιπόν καὶ ἕνα παλαιὸν σὺν φίλον; Ἡ Κοραλία, ἢ ὅποια εἶχε μὲν διακρίνη ἀορίστως καὶ ἄλλα λευκὰ πρόσωπα μεταξὺ τῶν μαύρων, ἀλλὰ δὲν ἐδλεπε, δὲν ἀνεγνώριζε παρὰ μόνον τὸν πατέρα τῆς, ἀνεσκήρτησε μὲλις ἤκουσε τὴν γνωστὴν ἐκείνην φωνήν.

— Ὁ κύριος Λωμόνδος! . . . Ἄ, γιαιτρέ, πόσον εἶμαι εὐτυχῆς ποῦ σας βλέπω! εἶπε τείνουσα πρὸς αὐτὸν ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα.

— Ἰδοὺ καὶ ὁ κ. Βρανδεβένης, ἄλλος παλαιὸς φίλος, τὸν ὁποῖον, εἶμαι βέβαιος, βλέπετε μὲ τὴν ἴδιαν χαρὰν.

— Ὡ, ναί, εἶπεν ἡ Κοραλία, ἀποσπασθεῖτα τέλος ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ κ. Μασσαὶ καὶ προχωροῦσα πρὸς τὸν καλοκάγαθον μάγειρον, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνη δλίγον ὀπίσω καὶ ἐξεχύνετο εἰς ἀτελειῶτους ὑποκλίσεις.

— Σᾶς παροισιάζω ἐν τῷ προσώπῳ του τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα, τὸν Ἀρχιμάγειρον καὶ Ἀρχισιτιστὴν τῆς φυλῆς τῶν Χ ο υ θ ρ ο κ ε φ ἄ λ ω ν, εὐγενοῦς κλάδου τοῦ λαοῦ τῶν Ματαβέλων! εἶπε μετὰ στόμφου ὁ ἱατρὸς Λωμόνδος, διὰ νὰ διασκαδάσῃ δλίγον τὴν νεάνιδα καὶ νὰ τὴν ἀκοτρέψῃ ἀπὸ τῆς ζωηρᾶς ἐκείνης καὶ παρατεταμένης συγκινήσεως. Χαιρετήσατε ἐν τῷ προσώπῳ του, ἐξηκολούθησε, καλλιτέχνην, τὰ σπάνια χαρίσματα τοῦ ὁποῖου μᾶς παρέσχον ἀνυπολόγιστους ἐκδουλεύσεις. Οἱ Χ ο υ θ ρ ο κ ε φ ἄ λ ω ι εἶνε καὶ γαστρίμαργοι, ξεύρετε! καὶ ἂν ὁ κ. Βρανδεβένης δὲν ἤξευρε νὰ τοὺς ταγίξῃ μὲ τόσην τέχνην, δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ τί θὰ ἐγίνετο εἰς μερικὰς κρίσιμους στιγμάς. Ἄς εἶνε ἀργότερα θὰ μάθετε τὰς λεπτομερείας. Εἶδατε τὸν ἀγαπητὸν μας Βέμπερ; ἔ;

— Βεβαίως κύριε Βέμπερ, εἶμαι πολὺ, κολὺ εὐτόχης ποῦ βλέπω τὸν πατέρα τῆς ἀγαπητῆς μου Λίνας.

— Ἄ, δεσποινίς, εἶπεν ὁ κύριος Βέμπερ, οἱ μεγάλοι τοῦ ὁποῖου ὀφθαλμοί, οἱ συνήθως ἀπλανεῖς καὶ ἀφηρημένοι, ἐστράφησαν πρὸς τὴν νεάνιδα μετὰ τρυφερότητος· πῶς νὰ σας ἐκφράσω τὴν χαρὰν μου, ποῦ βλέπω πάλιν τὸ χαριτωμένον σας πρόσωπον; Εἶνε ὡς θρόνος οὐρανία εἰς γῆν ἀπεξηραμένην! . . . Ὡ, πόσην εὐγνωμοσύνην σᾶς ὀφείλω, δι' ὅσα ἐκάματε διὰ τὸ μικρὸν μου, τὰ δυστυχισμένον μου ὄρανον! . . . Ὑπήρξατε διὰ τὴν Λίναν μου δευτέρα μήτηρ. Μοῦ τὴν ἐκάματε δυνατὴν, εὐρωστην, μεγάλην, ἀγνώριστην! Δὲν ἔχω λέξεις νὰ ἐκφράσω ὅ, τι αἰσθάνομαι.

Καὶ ὁ ἀτυχῆς ἄνθρωπος ἐκλαίει. — Πιστεύσατε, ἀγαπητὴ κύριε Βέμπερ, ἀπεκρίθη ἡ Κοραλία, θλίβουσα ζωηρῶς

τὴν χεῖρα τοῦ ἀτυχοῦς πατρός, ὅτι ἐγὼ μᾶλλον ὀφείλω εἰς τὴν Λίναν εὐγνωμοσύνην. Ἐπρεπε νὰ τὴν προστατεύσω ὡς μεγαλύτερα ἀδελφῇ, καὶ αὐτὸ, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, μοῦ ἔδωκε θάρρος καὶ δύναμιν. Τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὅποια εὕρισκα κάθε τόσον, διὰ νὰ διαλύω τοὺς φόβους τῆς καὶ νὰ τὴν καθησυχάζω, μ' ἐκάμναν νὰ μὴ φοβοῦμαι καὶ ἐγὼ. . . Καί . . .

Ἡ νεάνις ἐσιώπησε. Νέφος ἐσκίασεν ἔξωφρα τὸ ὄρατόν τῆς πρόσωπον.

— Καί. . . οἱ ἄλλοι; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον, ἐρευνῶσα διὰ τοῦ βλέμματος ἀγωνιωδῶς τὸ στίφος τῶν μαύρων Χονδροκεφάλων, οἱ ὁποῖοι ἐξηκολούθουν μορφαζόντες φαιδρότατα, μήπως ἐθέλεν ἀνακαλύψῃ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἄλλα ἀκόμη λευκὰ πρόσωπα, προσφιλεῖ. . .

— Δυστυχῶς, δὲν εἶνε ἄλλοι! εἶπεν ὁ ἱατρὸς.

— Ἡ μητέρα; ὁ Ἐρρίκος; . . .

— Δὲν εἶνε μαζὶ μας. Ἐπαῖδονος στεναγμὸς, κραυγὴ ἄλγους ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς νεαρᾶς κόρης.

— Κοραλία, ἰκέτευσεν ὁ Γεράρδος χαμηλοφώνως· δεῖξε γεναιότητα! μὴ χαλᾶς τὴν χαρὰν τοῦ ἀγαπητοῦ μας πατέρα! Ἰσα-ἴσα ὅ, τι μοῦ το ἔλεγε. . . Δὲν πρέπει νὰ πελιώζομεθα. . . Μήπως αὐτὸ τὸ περιστατικὸν δὲν μας διδῇ ὅλον τὸ δικαίωμα νὰ ἐλπίζωμεν; Ὅπως ἤρραμεν τὸν πατέρα μας, τοὺς φίλους μας, δὲν εἶνε πιθανὸν νὰ εὕρωμεν ἀργότερα καὶ τοὺς ἄλλους; Θάρρος, ἀδελφοῦλα μου!

— Ναί, θὰ προσπαθῶ νὰ κάμω, ἀπήντησεν ἡ Κοραλία, γι' ἀγάπῃ τοῦ μπαμπᾶ, γι' ἀγάπῃ τῶν καλῶν μας φίλων, τοὺς ὁποῖους δὲν ἐπιθυμῶ νὰ λυπήσω. . . Ἀλλὰ ποῦ εἶμεθα ἐδῶ; . . . Ἰατρέ, ἐξηγήσατέ μου, παρακαλῶ, εἰς τί σχέσεις εὕρισκασθε μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀγριανθρώπους; τί σημαίνει αὐτὴ ἡ συνοδεία;

— Εἶνε οἱ σωματοφύλακες μας, ἀπήντησεν ὁ ἱατρὸς Λωμόνδος, εἶνε ἡ δῆθεν τιμητικὴ φρουρά, ἢ ὅποια μᾶς συνοδεύει εἰς τὸν περίπατον. Λέγω δῆθεν, διότι κατ' οὐσίαν εἶμεθα αἰχμάλωτοι, μὲ ὅλους τοὺς πομπῶδεις τίτλους, τῶς ὁποῖους μᾶς ἀπένευμαν. Σᾶς εἶπα ἤδη τοὺς τίτλους τοῦ κ. Βρανδεβένη. Ὁ κ. Βέμπερ εἶνε Μ έ γ α ς ο π λ ο δ ι δ ἄ σ κ α λ ο ς, ἐγὼ εἶμαι Ἀ ρ χ ι ἄ τ ρ ο ς τῆς φυλῆς, καὶ ὁ πατέρα σας εἶνε. . . ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ το εὕρετε ποτέ. . .

— Μὰ τί εἶνε;

— Ἀδύνατον νὰ το φαντασθῆτε! Εἶνε, ἀγαπητὴ μου, Β α σ ι λ ε ῦ ς!

— Βασιλεὺς! πνέκρᾶζαν τὰ παιδία κατάπληκτα.

— Μάλιστα, βασιλεὺς ἐπανελάθειν ὁ ἱατρὸς. Παῦλος Μασσαὶ ὁ Πρῶτος, συν-

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΝΑΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ

Ἀπὸ ἐκεῖ, οἱ δύο μικροὶ φίλοι μας πηγαίνουν εἰς μίαν ἄλλην παράγκαν, — εἰς τὴν παράγκαν τοῦ Ἀγριανθρώπου.

Εἰς τὴν θύραν, πρὶν ἐμβοῦν, ὁ Μικὲς δίνει δύο πεντάρες, — ἀλλοίμονον, τίς τελευταῖες πεντάρες τοῦ Φασουλᾶκη! Πᾶνε τὰ λεπτά. . .

Ὡ, τί φοβερὸς ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ Ἀγριάνθρωπος, κατὰμαυρος, μὲ δύο μεγάλα σκουλαρίκια ἐπ' αὐτιά, μ' ἕνα μεγάλο σκουλαρίκι ἐπὶ τῆς μύτης, μὲ πτερὰ ἐπὶ τὸ κεφάλι, μὲ πτερὰ ἐπὶ τῆς μέσης, καὶ μὲ ἕνα πελώριο ροπαλό ἐπὶ τῷ χερί, γεμάτο καρφία.

— Πᾶμε νὰ φύγωμε! ψιθυρίζει ὁ Φασουλᾶκης ἐπὶ αὐτὴν τοῦ φίλου του· φοβᾶμαι πολὺ ἐκείνην ἢ ματσούκα μὲ τὰ καρφία. . .

— Σῶπα, ἀνόητε! ἀπαντᾷ ὁ Μικὲς.

Νὰ φύγουν; Ἄ, μᾶ, μᾶ! Ὁ Μικὲς δὲν τὸ ἐννοεῖ καθόλου. . .

— Ὡστε λοιπόν, ἠρώτησεν ἡ Κοραλία ἀνησυχῶς, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι σᾶς συνοδεύουν παντοῦ καὶ πάντοτε;

— Ὅχι δᾶ, ἠσύχασε· εἶπεν ὁ κ. Μασσαὶ μειδιών· ἢ ἀφοσίωσις των, ἢ μᾶλλον ἢ δυσπιστία των δὲν φθάνει ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖον, μολονότι, εἶνε ἀληθές, ἐχρηιάσθη ἀρχετὴ διπλωματικὴ ἐκ μέρους μας, διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν ὀλίγας ὥρας μονώσεως καὶ ἐλευθερίας. Εἰς τὸ χωρίον τουλάχιστον εἰμποροῦμεν νὰ τριγυρίζωμεν χωρὶς συνοδείαν. Μόλις φθάσωμεν ἐκεῖ, ἢ τιμητικὴ φρουρά τοῦ περιπάτου, θὰ μας ἀφίση.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

ΕΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΤΩΝ ΧΟΝΔΡΟΚΕΦΑΛΩΝ. — ΗΘΗ ΚΑΙ ΒΟΗΜΑ. — Η ΖΩΗ ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΪΟΝ ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ.

Οἱ ταξιδιωτὰι εὕρισκοντο παρὰ τοὺς πρόποδας λόφου, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὸ μικρὸν τοῦ ὕψους, ἀπέκρυπτε τὴν θέαν τοῦ ὄπισθεν τοπίου. Ὁ κ. Μασσαὶ ἔδωκε τότε βραχείας τινὰς διαταγὰς εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν σωματοφυλάκων του, καὶ ἀφ' οὗ οὗτοι ἀνέλαβον τὰς θέσεις των, — ἑπτὰ ἄνδρες ἐμπρός, ἑπτὰ ὀπίσω, καὶ ἄλλοι τόσοι ἐκατέρωθεν τῶν λευκῶν, — τὸ μικρὸν ἄγλημα ἐξεκίνησεν. Ὁ δρόμος ἦτο ἀνωφερῆς καὶ ἀρκετὰ δύσβατος· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἠσθάνθη τὸν κόπον, ὡς ἐκ τῆς γενικῆς χαρᾶς. Ἐπειτα εἶχον τόσα νὰ εἰπουν καθ' ὅδον! Μετὰ μίαν ὥραν ἔφθασαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, καὶ τότε κραυγὴ ἐκπλήξεως ἐξήλθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν τριῶν νεηλίδων.

Τὸ τοπίον εἶχε μεταβληθῆ ὡς ἐκ μαγείας. Εἰς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὅπολον εἶχον ἔλθῃ ὁ Γεράρδος καὶ αἱ νεάνιδες, ἕνεκα τοῦ ἀμμάδους καὶ ὅλων πεδινῶν τοῦ ἐδάφους, ἢ γῆ ἦτο ξηρά, ἄγονος, κεκαυμένη, οἰκτρά.

[Ἐπεται συνέχεια] Γρ.: ΕΥΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ εὐαίσθητη καρδιά τοῦ Φασουλᾶκη συγκινεῖται πολὺ.

— Πᾶμε νὰ φύγωμε, κῆμένε! ξαναλέει.

Ἀλλὰ ὁ Μικὲς κάμνει πῶς δὲν ἀκούει.

— Κυρῖαι καὶ κύριοι. . . λέγει ὁ Ἀγριάνθρωπος.

Ἀλλὰ οὔτε κύριοι οὔτε κυρῖαι ὑπάρχουν μέσα εἰς τὴν παράγκαν. Μόνον κάμποσα παιδάκια, καὶ ἕνας ἄσπρος σκύλος.

— Κυρῖαι καὶ κύριοι, τώρα θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ φάγω μπροστά σας αὐτὸ τὸ κουνέλι ζωντανό.

— Πῶ, πῶ, πῶ, πῶ, πῶ! ζωντανόοοοοο! κάμνουν τὰ παιδάκια. Καὶ γελοῦν κατενθουσιασμένα, καὶ σκύφτουν ἐμπρός γιὰ νὰ ἰδοῦν καλλίτερα, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τίποτε ἀπὸ τὸ θέαμα. . .

Ὁ Φασουλᾶκης ὅμως δὲν εἶνε καθόλου ἐνθουσιασμένος. Τοῦ ἀρέσει καὶ αὐτοῦ τὸ κουνέλι, ἀλλὰ ἢ ἐπὶ τὸ φούρνο μὲ πατάτες, ἢ στυφάδο μὲ τὰ κρομμυδάκια, ὅπως ξεύρει καὶ τὸ μαγειρεῖ ἢ μαμμὰ. Ποτέ του δὲν ἄκουσε νὰ τρώγουν κουνέλια ζωντανά. Μονάχα ἴσως ὁ δρόκος τοῦ παραμυθιοῦ μποροῦσε νὰ φάγῃ ἕνα κουνέλι ζωντανό.

Καὶ διὰ νὰ μὴν ἰδῇ τέτοιο σκληρὸ καὶ φοβερὸ θέαμα, πέρνει τὰ ποδάρια ἐπὶ τὸν ὦμο, καὶ ὅπου φύγη-φύγη, χωρὶς νὰ περιμένῃ περὶ τὸ Μικὲ. Διασκέδασι μιά φορά! . . . ἔ;

μαίαν — ὁ Φαρφαλίτης μετ' τὴν Μαθητρίαν Καλλιτέχνην καὶ Λούσαν — ἡ Μιμήζα μετ' τὴν Δουροχίτην, Ἀνεμοστρόβιλον καὶ Νικηταύρον Δεκαβάλλον — ὁ Κονοστ. Γ. Μαχαίρης μετ' τὸν Παρνασσόν, Ὁρατὴν Κέρκυραν καὶ Ναυτοπαίδα — ἡ Ἀεροναυτοπόδα μετ' τὸ Ἀγιάδι, Σοφὸν Πιττακὸν καὶ Ταθύτην — ἡ Μαθητρία Καλλιτέχνης μετ' τὸ Τί με μέλει, Ἐρυθρὰν Θάλασσαν καὶ Περίλοπον Κερκυραία — ἡ Μικρὰ Ἰατρίσσα μετ' τὴν Ἰσάαν καὶ Βράχον τῆς Νουκῆς — ἡ Ἄλση τοῦ Κηφισοῦ μετ' τὸν Γουλιέλμον Τέλλον, Ἰαπώνην Γουλιέλμον καὶ Οὐκίλην τῆς Ἀγγλίας — ὁ Δεσπὸς τῆς Ἰδης μετ' τὸν Δουκασιάνην — ἡ Ἰονία Νῆσος μετ' τὸν Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν, Ἐρυθρὰν Θάλασσαν καὶ Μικρὸν Κατεράριον — ἡ Φιλομυσοῦς Νέαν μετ' τὴν Ἑλληνογῆ Φιλίαν, Στήριγμα τῆς Μητρὸς καὶ Ἄλσην τοῦ Κηφισοῦ — ἡ Ἀνδριάνα Ν. Βλασοπούλου μετ' τὸν Μυλάρδον, Ἀνεμοστρόβιλον καὶ Μπαῖν - Μπόιν — ὁ Νουταλῆς Ἑλλήν μετ' τὸν Παρνασσόν, Ναυσικῶν καὶ Ἀγριον Μάγδην — ὁ Σπονδαῖος Ἀνδρῶνος μετ' τὸν Παρνασσόν, Ναυτοπόδαν τῆς Ἀνδρου καὶ Ἡγεμονίδα τῆς Σέρου — ἡ Ἰακὴ Μαργαρίτη μετ' τὴν Καρδίαν Μοσιανῆς, Φτερωτὴν Βαρουλίαν καὶ Ναυτοπαίδα — ἡ Μιμήζα μετ' τὸν Καρδίαν ὑπὸ Πέτρων, Ἑλλήνην Α. Ρούσου καὶ Ἑλληνοστρόβιλον — ἡ Σαλωνίτικη Ἑλῆ μετ' τὸν Παρνασσόν — ὁ Τετόνης Ἀπόλλων μετ' τὸν Τριχυμιώδη Δευκράταν καὶ Τριχυμιώδη Μαλέαν — ὁ Σείριος μετ' τὸ Μενεξεδέτιο Μπουκετάκι καὶ Ναυτοπόδαν τῆς Ἀνδρου.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : I. Δ. Βορέν (ἀρ' οὗ εἶναι πρόθυμος ἐνὰ προσέγγισιν τὸν ὄβλον σου ἐπὶ δὴς καρδίαν δὲν χραϊζέται τίποτε ἄλλο ἢ ὑπάρχει ἢ ἔχει ἑλλειψὶ πλοῦτον, καρτερεῖ τὸ οὐ ἢ Κυδερήνοισι ἀνέτετα κατ' αὐτὰς ἐν κωπηγήσει τρία λέγεις διὰ ὑπάρχει ἑλλειψίς ἀνδρῶν... ἔ, δυστυχῶς αὐτοὶ... δὲν ναυπηγοῦνται ἢ διακαταβαγῶνται μόνον τὰ παιδιὰ τῆς σήμερον θὰ γίνων οἱ ἄνδρες τῆς αὔρου δι' αὐτοῦ θέλομεν νὰ τα συνεισθώμεν ἀπὸ τῶνα νὰ ἀπέκτανται τὴν πατρίδα, καὶ νὰ ἐργάζονται ὑπὲρ αὐτῆς.) Ἀετὸν τῆς Ἰδης (φανταζόμενος πόσον συγκινητικὴ ἦτο αὐτῆς ἡ τελετὴ, τὴν ὅποιαν ἔθεον ὄρατα περιγράφεις) Καματίζουσιν Θάλασσαν (πολὺ μου ἤρασε τὸ ἐπιστάσειον τῆς νεκρῆς καρδερνοῦλας τὴν πληροφάνειαν σου δὲν δημοσιεύω, διὰ διότι ἔσπασα τὰ τετράδιά σου εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρηστῶν, — ἂ μπά, τέτοιο πρᾶγμα ! — ἀλλὰ δὲν δημοσιεύω πλέον παράπανα περ' καθυστέρησως τετραδίων.) Σιωπηλὴν Νύκτα (ἔθεσάν ἐγκαίρως.) Ἐθνητὸν Ἄσπμα (Ἐρυθρὰν Θάλασσαν) δοξάτω τὸ Θεοῦ ποῦ ἔθερακευθὴ ἡ μαμὰ καὶ εὐχόμεναι νὰ μᾶλλον γήγορα τὰ ἴδια καὶ διὰ τὴν ἀδελφὴν σου.) Τσου-χεράν (πολὺ ὡς ἀχαροπῶνον ἢ ἀναγγελία τῶν λαμπρῶν σου βαδίων — σὲ συχαίρω.) Γουλιέλμον Τέλλον (μετ' τὰ θερμώτατα συχαρητήριά μου διὰ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου.) Θεαγένην ([E] διὰ τὴν ἐνδοσιωδὴ ἐπιστολήν σου διὰ τὸν ἀδελφὸν φηρίζον μὰτ!, τὰ ἔσσημα διαμοιράζονται.) Διμνοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου (βιδεῖ, ὅπως εἶπαι τὸσάκι, αἱ προτάσεις δημοσιεύονται μετ' τὴν σειράν καὶ ἀναλόγως τοῦ χωροῦ κ. χ. αἱ προτάσεις ποῦ ὑπάρχουν εἰς τὴν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὅποιαν σοῦ ἀπαντῶ σήμερον, θὰ δημοσιεύω) εἰς τὸ προσεχὲς ἢ δὲ προγγόντα, πολλὰ ἔλλα, ὥστε νὰ γυμνῶ ὁ χῶρος τὸν ὅποιον διαθέτω, τὸ πὲ δὲ δημοσιεύω) εἰς τὸ μεταπροσεχὲς — ἀλλ' ἀφίεκτος πλέον δυστυχῶς δὲν εἰρηρεῖ νὰ γίνεταί ἀλλοιῶτα.) Ναυτοπόδαν τῆς Ἀνδρου, Δουκὴν Καμείαν (εὐχόμεναι καλὰς προόδους.) Παπατρέχαν (σὲ ὑπερευχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπᾶθωμα δ' αἰ ἀνασπᾶζονται.) Φιλοπατρὴν Ἰάδα ([EE] διὰ τὴν ὄραταν ἐπιστολήν, ἢ ὅποια μ' ἔθεσεν εὐτυχῆ καὶ ὑπάρχη-

νον.) Ἐλαφρὰν Ἀκατον (γένοιο!) Ἀεραν τοῦ Ὀρρωῶς ([EEE] διὰ τὴν ἐνδοσιωδὴ ἐπιστολήν) χαίρω ποῦ ἔγνων καλὰ τὸ ἀδελφάκι σου.) Μικρὸν Τυρπανιστὴν (δὲν βλέπω τὸν λόγον ἢ ἂν γνωρίζεσθε, εἰρηρεῖ: νὰ) λογογραφῆτε ἀπ' εὐθείας ἔπειτα, εἴνε ἐναντίον τοῦ Κανονισμοῦ μας.) Κωσποσίαν (εὐχόμεναι νὰ γίνῃς γρήγορα καλὴ.) Νύμφην Καλυψῶ. Ἰόνιον Πέλαγος (ἐκίνησθα ἤδη πρὸς τὸν Σέλλουκον τὸν Κεραυμόν, δὲν ἔχει νὰ προσέσω τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον τοῦτο: πῶς εἶνε δυνατόν νὰ εἴνε ἀδικία ἐν μέτρον, τὸ ὅποιον ἐπαρμόζεται ἐπίσης εἰς ἄλλους, καὶ ἐν προνομίον τὸ ὅποιον εἶνε εἰς τὸ χεῖρ τοῦ καθενὸς ἀποκρίτη.) Μαριάν τὸν Ἑδρίπου ([E] διὰ τὰς ἐθουκίαν ἐντυπωσίαν σου τῶρα περιμένω καὶ τὰς ἐν τοῦ Ἐπὶ Πατρίδος.) Κου εντὲρ (ἐλήθησαν.) Σαρδανάπαλον (τὸ λάθος δὲν ἦ οὐ τοῦ Ἀναβία, ἀλλὰ τοῦ βιβλιοδέτου, ὁ ὅποιος ἐκπλῶναι τὰ φύλλα καὶ συνθέσει τοὺς τόπους.) Μαγευμένον Δάσος (ἐκαστος εὐθύνεται δι' ἑ, τι λέγει καὶ δι' ἑ, τι γράφει) ἐγὼ δὲν ἔχω καρμίαν σχέσιον μετ' τὸ περὶ οὗ γράφεις οὐδὲν, οὐτὲ ἐκκρίνα ποτὲ τὸ πρόγραμμά του.) Πικ-Νικ ([EE] διὰ τὰς λαμπρὰς ἐντυπώσεις.) Νεράιδαν τῶν Σπετσιῶν (μόνον αἱ Ἀύσαι γράφονται ἐπὶ χεῖρ τοῦ ἰδιαιτέρου, εὐνοικόμενον εἰς τὸ γρασίον μου ἢ τὰ ἄλλα εἰς ἑ, τι χαρὴ θέλη.) Τῶν τῆς Νουκῆς (ἐλήθησαν.) Κόκκινον Καπελάκι (μὰ πῶς γίνεται αὐτὸ ὡς ἢ; μήπως σοῦ ἀπήνησα καὶ δὲν εἶ εἶδες;) Καρακίον Σπαρτιατικῶν Ζωμόν, Φογγυβολὴν Ἀγρούλαν ([E] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν σου αὐτὰ λοιπὸν ὁ κύριος Ἀρχιταράχος, ἔ; νὰ τοῦ τραβήξῃς λιγάκι τὸ αὐτὶ, καὶ νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν Πεταλοῦσαν τῶν Σέρων, δι' ἑ, ὅσα καλὰ σοῦ εἶπε.) Τσὲν-Τσὲν Τσάιναρον ([E] φανταζόμενος εἰς ὄρατα ποῦ ἐπὶ τῶν εἰρηρεῖ τὴν ἀεχὴν μετ' τὰ ἐπαδέκια σου.) Ἀυσόχαρον (ναί, εἶνε ἐξ Ἀμμοῦ τι συμβάινει;) Γεωργιον Κ. Στάβου (διὰ ποῦ ἔσπειλες ἐνα κατάλογον σχολικῶν βιβλίων; κατὰ λάθος ἴσως.) Λοπαρόβαν, Ἄμμοιν, Ἐλαίαν τῆς Δευκράδος (χαίρω ποῦ δὲ ἔγχε πλησίον σου ἴσαν ἔσως καλὴν φίλην μου.) Ἑλληνα Πυροβολητὴν (ἔσπειλα.) Ἀνετῶν Καραμανλῶν (τὸν παντοειῶνον συζδρομητῶν) ἔσπειλα.) Θάλλουσαν Μυροῖνην (καλῶς ἤθεες!) Κόρην τοῦ Ναυπλίου (περασιατικὰ τὸ χεῖρ.) Μιμήζαν (σὲ συνοθεύουν αἱ εὐχαί μου εἰς Γερμανίαν.) Μυλάρδον (τὸ Ἐπὶ Π. εἰστάλη καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς εἰσιτηρίους.) Σείριον (νὰ μου γράψῃς συχνότερα μετ' τὸ νέον σου τοῦτο ψευδώνυμον.) Ταρταρίον τῆς Παρασκόνης (ἔλαθα.) Παραδείσιον Πετρίον, Κόρηνα τῆς Ἐρμιονπόλεως κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετ' τὴν 25 Σεπτεμβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοις στέλλονται μέχρι τῆς 15 Νοεμβρ.
 Ὁ γέρων τῶν λυσιῶν, εἰς τοῦ ὅποιον δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνιζόμενον, πηλείται ἢ τῶ Γραμματῶν καὶ εἰς φακίλλους, ἢν ἔσπειρα; περίετοι 20 φύλλα καὶ τριτάται 30

582. Δεξιγράφος.
 Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἀνέθεσμος τὸ δευτέρον μου ἴνῆσος
 Κάθε γαννῶν τ' ἔδον μου θὰ προκαλῆ τὸ μέσος.
 Βεταλή ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Ἀριονος

583. Μεταγραμματισμός.
 Μένει βασιλεὺς ἀρχαῖος, ἂν πῶσος δὲν τον περ- [πένης]
 Γίνεταί ἀρχαία πόλις, ἐνα γράμμα του ἂν ἀλλάξῃς.
 Βεταλή ὑπὸ τοῦ Παναῶ τῆς Ἐρμούου

584. Ἀνυθδὸς Αἰνίγμα.
 Ὁ οὐρανὸς ἀτάλαί.
 Καὶ ἡ γῆ πετάλαί,
 Μὲ κοδῆρι γάτου
 Καὶ φειδίον κεφάλι.
 Βεταλή ὑπὸ Δ. Π. Ἀριδα

585. Τρίγωνον.
 Τὸ πρῶτόν μου εἶνε νῆσος, ποῦ καίτα: τὸ δευτέρον μου ἐν ἄνθος, ποῦ καὶ τὸν ὄρατον. Ἀναγνωμὰ τ' ἄλλο, τὸ γένος οὐδέτερον: Ἐν ὃ τὸ τελευταῖον σφύριται... σὴν φλογέρα.
 Βεταλή ὑπὸ τῆς Βεταλίας

586. Γωνία.
 Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν καλῶν.
 +*** = Ἰχθῆς.
 *+*** = Νῆσος.
 ***+* = Ποιήτρια
 *+*** = Ὀστρακοδέρμον
 +*** = Ποταμός.
 Βεταλή ὑπὸ τοῦ Βρετανικοῦ Ἀετῆρος [E]

587. Κρυπτογραφικόν.
 1 2 3 1 4 5 6 7 = Ἀρχικός ποιητής.
 2 5 6 7 = Διάδοχος.
 3 2 1 5 7 = Σημείον γήρατος.
 4 7 7 2 3 5 4 = Χώρα τῆς Ἀσίας.
 5 7 1 6 3 5 4 = Ἐπιστολή.
 6 2 3 4 = Τὸ ἔχον τὰ ἴσα.
 7 5 1 6 7 = Δημητριακόν.
 Βεταλή ὑπὸ τῆς Τελευτάτας Χιλιόνης

588. Λογοπαίγνιον.
 Ποῖον εἶνε τὸ βαρύτερον ἀπ' ὅσα κουδαλεῖ ἔνα: μαθητῆς εἰς τὸ σχολεῖον;
 Βεταλή ὑπὸ τοῦ Τυδέως

589 - 593. Μαγικὸν Γράμμα.
 Τῆ ἀνταλλαγῆ ἔνδς γράμμαται ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἔνδς ἄλλου, κἀντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζον ἄλλας ὅσας λέξεις:
 ἄρκτος, ἕπτος, Μάρκος, στρόφῃ, λαμῆς
 Βεταλή ὑπὸ τοῦ Ἀδριανου

594. Μεθοδικῆς.
 Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων, ἀποταλῶν τὸνομα κτηνοῦ:
 1, Ἐνδυμα ἑρατιῶν 2, Μία τῶν Ἀρπυιῶν.
 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 4, Ποτὸν, 5, Ποιητῆς ἀρχαῖος, 6, Σημείον τοῦ ὀρθοῦ.
 Βεταλή ὑπὸ τοῦ Σελίου τοῦ Κεραυνοῦ

595. Ἑλληνοδύμψονον.
 ἀσ-υα-σ-ε-σ-ο-ια-σοι:
 Βεταλή ὑπὸ Σαχάρου Π. Μαραγκῆ

596. Φωνηεντόλιπον.
 ε γ κ π ρ σ
 Βεταλή ὑπὸ Ν. Κ. Δικαβάλλα

597. Γοῖφος.
 N
 + φ σ ρ 11
 Βεταλή ὑπὸ τοῦ Λιουκοκρέτου Ἀργιολοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 17 Ιουλίου ἔ. ε.

414. Σιωπῆ (σί, ὄπη). — 418. Κολοσσός, πολοσσός — 416. Ἑλένη(ς, λῆ, ν, ῆ). — 417. Τῆ αὐγῆ.
 418. A 421 A I M N H
 A P A I I
 N A O A N N P R O A X
 A N A P B I A O E N Φ
 A N T I O X E I A N A P K H Y
 A Δ E E A N A P E I A K P P
 H M E P A

419. Τίνος Καρχηδονίου τὸνομα ἐσθμαίνε κερραυτόν. — 420. Τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνδράποικ, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ. — 422 — 426. Γνωσμένης πρῶτον τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος Π, σχηματίζονται αἱ λέξεις: νοπέος, ἔππος, ελαίς, ἄπιο, σπάθη. Ἐκ τῶν νῶν τούτων λέξεων, τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τοῦ γράμματος Ο, σχηματίζονται αἱ λέξεις: πῶπος, πῶος, πῆπος, ὀπίον, πῶθος. — 427 — 428. 1, Νά το βλεπούμεν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ μὴ πῆκτον ἐπάνω του. — 2, Ὀπίονησθε γέρον. 429. Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ὀφθαλμῶν κολάζεται. — 430 Ὁ Ὑπερίδης, ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Ἀντισθένης ἐπιταροῦν ἐξέφωσσαν.